

MARY WINSTON JACKSON (1921-2005)

Voor Mary Winston Jackson waren liefde voor de wetenschap en een toewijding aan het verbeteren van de levens van de mensen om haar heen één en hetzelfde. In de jaren zeventig hielp ze de jongeren van de wetenschapsclub in het King Street Community Centre in Hampton met het bouwen van hun eigen windtunnel en deze te gebruiken om experimenten uit te voeren.

“We moeten zoiets doen om ze geïnteresseerd te krijgen in de wetenschap”, zei ze in een artikel voor de plaatselijke krant. “Soms zijn ze zich niet bewust van het aantal zwarte wetenschappers, en weten ze niet eens van de carrièremogelijkheden totdat het te laat is.”

Mary's eigen pad naar een technische carrière bij het NASA Langley Research Center was verre van direct. Ze was geboren in Hampton, Virginia, studeerde in 1942 af aan het Hampton Institute met een dubbele graad in wiskunde en natuurwetenschappen, en accepteerde een baan als wiskundeleraar op een zwarte school in Calvert County, Maryland.

Hampton was een van de zenuwcentra geworden van de inspanningen van het thuisfront in de Tweede Wereldoorlog, en na een jaar lesgeven keerde Mary terug naar huis en vond een baan als receptioniste bij de King Street USO Club, die de zwarte bevolking van de stad bediende. Er zouden nog drie carrièrewisselingen nodig zijn – een baan als boekhouder op de gezondheidsafdeling van het Hampton Institute, een periode thuis na de geboorte van haar zoon Levi, en een baan als legersecretaris bij Fort Monroe – voordat Mary bij het Langley Memorial zou belanden. De gescheiden West Area Computing-sectie van het Aeronautical Laboratory in 1951, rapporterend aan Dorothy Vaughan, de supervisor van de groep.

Na twee jaar in de computerpool ontving Mary een aanbod om voor ingenieur Kazimierz Czarnecki te werken in de 1,20 bij 1,2 meter lange Supersonic Pressure Tunnel, een windtunnel van 60.000 pk die modellen kan vernietigen met windsnelheden die tweemaal zo snel zijn als het geluid. Czarnecki bood Mary praktische ervaring aan met het uitvoeren van experimenten in de faciliteit, en stelde uiteindelijk voor dat ze aan een trainingsprogramma zou deelnemen waarmee ze promotie zou kunnen maken van wiskundige naar ingenieur.

Stagiairs moesten wiskunde en natuurkunde op universitair niveau volgen in nawerkcursussen, beheerd door de Universiteit van Virginia. Omdat de lessen echter op de destijds gescheiden Hampton High School werden gegeven, had Mary speciale toestemming nodig van de stad Hampton om zich bij haar blanke leeftijdsgenoten in de klas te voegen. Mary was nooit bang voor een uitdaging, voltooide de cursussen, verdiende de promotie en werd in 1958 de eerste zwarte vrouwelijke ingenieur van NASA. Datzelfde jaar was ze co-auteur van haar eerste rapport, Effects of Nose Angle and Mach Number on Transition on Cones at Supersonic Speeds.

Mary begon haar technische carrière in een tijdperk waarin vrouwelijke ingenieurs van welke achtergrond dan ook een zeldzaamheid waren; in de jaren vijftig was ze misschien wel de enige zwarte vrouwelijke luchtvaartingenieur in het veld. Bijna twintig jaar lang genoot ze van een productieve technische carrière, waarbij ze een tiental onderzoeksrapporten schreef of co-auteerde, waarvan de meeste gericht waren op het gedrag van de grenslaag van lucht rond vliegtuigen.

Naarmate de jaren vorderden, vertraagden de promoties en raakte ze gefrustreerd door haar onvermogen om in managementniveaus te komen.

In 1979, toen ze zag dat het glazen plafond eerder regel dan uitzondering was voor de vrouwelijke professionals van het centrum, maakte ze een laatste, dramatische carrièreswitch, verliet de techniek en degradeerde om de openstaande positie van Langley's Federal Women's Program Manager te vervullen. Daar werkte ze hard om invloed uit te oefenen op de aanwerving en promotie van de volgende generatie vrouwelijke wiskundigen, ingenieurs en wetenschappers van NASA.

Mary ging in 1985 met pensioen bij Langley. Tot haar vele onderscheidingen behoorden een Apollo Group Achievement Award en de benoeming tot Langley's Vrijwilliger van het Jaar in 1976. Ze was voorzitter van een van de jaarlijkse United Way-campagnes van het centrum en was een leider van de Girl Scout-troepen. al meer dan dertig jaar, en lid van de National Technical Association (de oudste Afro-Amerikaanse technische organisatie in de Verenigde Staten).

Zij en haar man Levi hadden een opendeurbeleid voor jonge Langley-rekruten die probeerden voet aan de grond te krijgen in een nieuwe stad en een nieuwe carrière. Een Langley Researcher-profiel uit 1976 zou de geest en het karakter van Mary het best hebben kunnen weergeven, door haar een 'gentlelady, echtgenote en moeder, humanitair en wetenschapper' te noemen. Voor Mary W. Jackson gingen wetenschap en dienstverlening hand in hand.